

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 1 marca 2016 r.

Poz. 1695

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.38.2016.8 **WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO**

z dnia 18 lutego 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 ze zm.).

orzekam

nieważność uchwały Nr XVIII/142/16 Rady Miejskiej Trzcianki z dnia 14 stycznia 2016 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Trzcianka na obszarze osady Wrząca ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałą nr XVIII/142/16 z dnia 14 stycznia 2016 roku Rada Miejska Trzcianki uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Trzcianka na obszarze osady Wrząca.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 22 stycznia 2016 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1515) – zwanej dalej „u.s.g” - oraz przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 199 ze zm.) – zwana dalej „u.p.z.p.”.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził, co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodnie z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.01.2009r., sygn. akt III SA/Łd 564/08, wyrok NSA O/Z we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 1999r., sygn. akt II SA/Wr 364/098). Każda norma kompetencyjna musi być więc tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Realizując kompetencję, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w danym upoważnieniu. Norma kompetencyjna powinna być interpretowana w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 1986 r., U 5/86, OTK 1996, nr 1, poz. 1).

W myśl przepisu art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazanie w cytowanym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oznacza, iż przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Uwzględniając powyższe regulacje u.p.z.p. stwierdzić należy, że w przypadku naruszenia zasad sporządzania planu

ustawodawca wymaga, aby przedmiotowe naruszenie miało charakter istotny, co oznacza, że nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części (por. wyrok NSA z dnia 25 maja 2009 r., II OSK 1778/08, lex 574411; zob.: Z. Niewiadomski (red.): Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2004, s. 253-254).

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą kwestii merytorycznych, związanych ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego, jego zawartość (część tekstową i graficzną), określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 1, art. 20 ust. 1 u.p.z.p., a przedmiot, a więc wprowadzone ustalenia, określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy. Natomiast standardy dokumentacji planistycznej, określa wydane na podstawie delegacji ustawowej Rozporządzenie (por. wyrok WSA Gliwicach z dn. 11 kwietnia 2011r., II SA/GL 1124/10, CBOSA).

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, zwanego dalej rozporządzeniem), na mocy którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. Podnieść należy, że w przedmiotowej uchwale Rada Miejska Trzcianki nie określiła geometrii dachów dla budynków inwentarskich, których realizację dopuszczono na terenach zabudowy zagrodowej, oznaczonych symbolami RM1.1-3, RM2.1-3. Nadto maksymalną wysokość do kalenic ww. budynków inwentarskich ustalono w sposób wzajemnie ze sobą sprzeczny, określając ją na 10,0 m w przepisie § 13 pkt 4 uchwały i jednocześnie na 6,0 m w przepisie § 13 pkt 5 przedmiotowej uchwały.

Obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., a więc m. in. parametrów zabudowy pozostaje uzależniony od warunków faktycznych panujących w terenie. Oznacza to, że plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa w ww. przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. W ocenie organu nadzoru dopuszczenie na terenach określonych w planie miejscowym symbolem RM1.1-3, RM2.1-3 danych rodzajów obiektów kubaturowych, rodzi obowiązek ustalenia dla nich parametrów określonych w cytowanym art.15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Akt prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność w ich odbiorze przez wszystkich adresatów jego zapisów, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji tych zapisów, czego kwestionowane wyżej zapisy przedmiotowego planu nie gwarantują.

Wskazać także należy, iż w przepisie § 12 unieważnionej uchwały stwierdzono, iż „w związku z brakiem występowania w obszarze objętym planem granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów osuwania się mas ziemnych nie zachodzi potrzeba określenia ich granic i sposobów zagospodarowania”, podczas gdy obszar objęty planem położony jest w obrębie Głównych Zbiorników Wód Podziemnych: GZWP nr 138 – Pradolina Toruńsko – Eberswaldzka oraz GZWP nr127 – Subzbiornik Złotów – Piła – Strzelce Krajeńskie. Na okoliczność powyższą zwrócił uwagę także Marszałek Województwa Wielkopolskiego w swojej opinii z dnia 31 marca 2015 roku, stanowiącej element dokumentacji prac planistycznych do przedmiotowego planu.

W ocenie organu nadzoru zbędne jest ustalenie, w § 22 pkt 12 ww. uchwały, obowiązku zapewnienia miejsca postojowych w odniesieniu do lokali mieszkalnych, dotyczącego terenu ogrodów przydomowych, oznaczonego symbolem ZDD, w ramach którego nie przewiduje się lokalizacji zabudowy mieszkaniowej.

Mając na uwadze powyższe niniejsze rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann